

(Γερμανική παράδοσις)

ἐπειδὴ ἡ κόρη ἦτον εἰσέτι πολλὰ νέα, ἡ μήτηρ ὀλιγόρησε νὰ κοινοποιήσῃ τὸν σκοπὸν τῆς αὐτῆς, καὶ ὁ νέος Βουονδελμόντης ἡράδωνίσθη μίαν ἀπὸ τὰς θυγατέρας τῶν Ἀμιδῆν. Ἡ χήρα Δονάτι ἐλυπήθη ἀκρῶς εἰς τὸ ἀκουσμά τοῦτο, ἀλλ' ἐλπίζουσα πάντοτε, ὅτι ἡ ἑξοχή, καλλονὴ τῆς θυγατρὸς τῆς ἡδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ τὸ συνοικέσιον ἐκεῖνο, μιᾷ ἡμέρᾳ, ἐξῆλθε μετ' αὐτῆς κατὰ τὴν πόλιν, καθ' ἣν στιγμήν ὁ Βουονδελμόντης ἐπλησίαζεν εἰς τὸν οἶκόν της.

Ὅταν δὲ ἦλθε πλῆσιόν του, τῷ εἶπε·

— Σὲ συγχαίρω διὰ τὴν ὑπανδρείαν σου, ἀλλὰ σὲ ἠτοίμαζον σύζυγόν σου τὴν κόρην μου, τὴν ὑποίαν βλέπεις.

Ὁ νέος ἰδὼν τὴν σπανίαν καλλονὴν τῆς κόρης, καὶ σκεπτόμενος, ὅτι ἡ οἰκογένειά της δὲν ἦτο κατωτέρα τῆς οἰκογενείας τῆς μνηστῆς του, ἐτρόπῃε τοσοῦτον, ὥστε οὐδόλως συλλογιζόμενος τὸν δοθέντα λόγον, τὴν ὕβριν ἣν ἐμελλε νὰ προσξενήσῃ ἐκ τῆς παραβάσεως τῆς ὑποσχέσεώς του καὶ τὰ προκύψοντα δυσυχήματα, ἀπεκρίθη·

— Ἐπειδὴ, κυρία, ἐφυλάξετε αὐτὴν δι' ἐμέ, καὶ εἶναι ἀκόμη καιρὸς. θὰ εἶμαι ἀγνώμων, ἀποποιούμενος τὴν τιμὴν ταύτην.

Εἶπε, καὶ χωρὶς νὰ βραδύνῃ ἐώρτασε τὸν γάμον του. Ἀλλ' ἅμα οἱ Ἀμιδεῖοι καὶ οἱ συγγενεῖς αὐτῶν ἔμαθον τὴν εἰδήσιν ταύτην, ἡγανάκτησαν τόσον σφοδρῶς, ὥστε ὠρίσθησαν νὰ πλύνωσι τὴν ὕβριν εἰς τὸ αἷμα τοῦ Βουονδελμόντη.

Ἐπιφορτίζουσι λοιπὸν Μόσκα τινα Λαμπέρτην, τὸν Λαμπέρτην Ἀμιδεῖ καὶ δύο ἄλλους νὰ δολοφονήσωσι τὸν νέον. Τὴν ἡμέραν δὲ τοῦ Πάσχα, κρυβέντες οὗτοι εἰς τὴν οἰκίαν τῶν Ἀμιδεῖ, καθ' ἣν στιγμήν ὁ δυσυχὴς νέος διέβαινεν ἐπὶ λευκοῦ ἵππου τὴν γέφυραν τοῦ Ἀγ. Στεφάνου, ἐπιπίπτουσι κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν φονεύουσιν.

Ἄμα τοῦ φόνου τούτου γνωσθέντος ἐν Φλωρεντίᾳ, ὅλαι αἱ τῶν εὐγενῶν οἰκογένειαι ἐνόμισαν χρέος τῶν νὰ κηρυχθῶσιν ὑπὲρ ἡ κατὰ τῶν φονέων, καὶ ν' ἀπασθῶσι συγχρόνως ἐν ἐκ τῶν δύο κομμάτων, ἅτινα διήρουν τὴν Ἰταλίαν, καὶ τὰ ὁποῖα εἰσέτι δὲν εἶχον πολιτογραφῇ ἐν Φλωρεντίᾳ. Τεσσαράκοντα δύο οἰκογένειαι ἐκηρύχθησαν ὑπὲρ τῶν Βουονδελμόντη, καὶ συγχρόνως ὑπὲρ τοῦ κόμματος τῶν Οὐέλφων, εἴκοσι τέσσαρες δὲ ἐγένοντο Γιβελίνοι μετὰ τῶν Οὐδέρτη. Μάχαι καθήμαζαν συνεχῶς τὴν πόλιν καὶ ἐκάστη οἰκογένεια ἐκλείσθη εἰς τὴν οἰκίαν της τὴν ὁποίαν ὠχύρωσε δίκην φρουρίου. Ἐν τούτοις τριάκοντα τρία ἔτη διήρκεσεν ἡ πάλιν αὕτη, χωρὶς νὰ νικήσῃ τὸ ἐν κόμμα τὸ ἄλλο, καὶ χωρὶς νὰ εἰρηνεύσωσιν οὔτε πρὸς στιγμήν.

Τέλος, τὸ 1248, κατὰ τὴν νύκτα τῆς Πανηγίας, οἱ Γιβελίνοι, ἦτοι οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Οὐδέρτη, ἔχοντες τὴν ὑποστήριξιν τοῦ Αὐτοκράτορος Φριδερίκου τοῦ Ξανθοπώγωνος, ἐνίκησαν κατὰ τῶν ἀντιπάλων τῶν νίκην ἀποφασιστικὴν καὶ τοὺς ἐδίωξαν τῆς πόλεως.

Τοιαύτας ὀλεθρίους συνεπειὰς καὶ τοιοῦτον τέλος ἐσχεν ἡ ἀσήμενος ἐκείνη καὶ ἐρωτικὴ ἀπλῶς ἀρχὴ, ἥτις ἐκίνησε συμπολίτας κατὰ συμπολιτῶν καὶ ὅχι τοῦλάχιστον τὴν Εὐρώπην κατὰ τῆς Ἀσίας, ὥς ἐπὶ τῶν προπατόρων μας, διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς Ἑλένης.

Π.

Πρὸ χρόνων ἀμνημονεύτων, ὅτε εἰσέτι ὁ χριστιανισμὸς μόλις ἀνέπλασε τὴν γῆν διὰ τῶν ἱερῶν αὐτοῦ διδασγμάτων, εἰς ἑπαρχίαν τινα τῆς ἀρχαίας Γερμανίας, ἐφάνησαν αἰφνης δύο ἀγνωστοὶ ἱππῶται, τοὺς ὁποίους οὐδεὶς μὲν εἶχεν ἰδεῖ ἐν Γερμανίᾳ πρότερον, ἀλλ' ὅστινες ὠμίλουν ἀρίστα τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου. Οἱ ἵπποι αὐτῶν ἦσαν μαῦροι καὶ χρυσοπέταλοι, ἡ δὲ ἱπποσκευὴ τῶν πλουσία καὶ μεγαλοπρεπεστάτη.

Ἀμφότεροι ἐδείκνυνον ἄγοντες τὴν αὐτὴν ἡλικίαν καὶ ἐφαίνοντο πεντηκοντούεις, καθότι τὰ μέτωπα αὐτῶν ἐκάλυπτον ρυτίδες καὶ ὁ πῶγων τῶν ἤρχιζε νὰ λευκαίνεται.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, ἡ Γερμανία ὑπέφερεν ἀπὸ μεγίστην σιτοδείαν, ὥστε οἱ πτωχοὶ ἔπασχον μεγάλως καὶ ἡ δυστυχία ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἐγίνετο τρομερωτέρα.

Ἐν τούτοις, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον εἰς δ' κατέλυσαν οἱ ἱππῶται, ἐπροσπάθησαν πάντες νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὰ σχέδιά των, ἀλλ' εἰς μάτην, διότι εἰς πᾶσαν ἐρώτησιν ἀπεκρίνοντο πάντοτε τὴν αὐτὴν ἀπόκρισιν, ὅτι δηλ. μόνον σκοπὸν τῆς ἐλεύσεώς των εἰς τὸν τόπον εἶχον τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ κάμωσι τὸ καλὸν καὶ νὰ ἰδῶσιν ἀναγεννωμένην ἐν αὐτῷ τὴν ἀφθονίαν καὶ τὴν χαράν.

Καὶ ἐνόσφ διεμένον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, δὲν ἔπαυον μετροῦντες καὶ ἀναμετροῦντες σάκους χρυσοῦ, οὔτινος ἡ λάμπρις διεφαίνετο ἀπὸ τῶν παραθύρων τῆς οἰκίας.

Βλέπουσα τοῦτο ἡ ξενόδοχος, μιᾷ ἡμέρᾳ, τοῖς λέγει.

— Ἄρχοντές μου πόθεν προέρχεται ὅτι ἐνῷ εἰσθε τόσον πλούσιοι καὶ ἤλθετε εἰς τὸν τόπον νὰ πράξετε τὸ καλόν, δὲν σπεύδετε εἰς βοήθειαν τῶν δυστυχῶν;

— Ὡραία ξενόδοχος, ἀπεκρίθησαν οὗτοι, δὲν ἠθέλησκαμεν νὰ βοηθήσωμεν ἐντίμους δυστυχεῖς, φοβούμενοι μὴ ἀπατηθῶμεν ὑπὸ προσποιητῶν δυστυχῶν. Ἀλλ' ἂν οἱ θλιβόμενοι κρούσωσι τὴν θύραν μας ἀνοίγῃσεται αὐτοῖς, ἂν ὁ στερημένος ἐμφανισθῇ ἐν τῇ γυμνητείᾳ του, λήψεται τὸν ἄρτον αὐτοῦ καὶ τὸν οἶνον, στέγην νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας, καὶ κλίνην ν' ἀναπαυθῇ τὰς νύκτας του. — Τὰ δῶρα ἡμῶν εἶναι δι' ἐκείνους ὅσοι δὲν θέλουσιν ἀμφιβάλλει περὶ τῆς ἰσχύος μας καὶ τῆς διαθέσεώς μας.

Καὶ τὴν ἐπιούσαν, ὅταν ἐγνώσθη, ὅτι ὑπῆρχον δύο βαθύπλουτοι ἄρχοντες, πρόθυμοι νὰ διαφιλεύσωσιν εἰς τοὺς ἐνδεεῖς τὸ χρυσίον, ἡ κατοικία των ἐπληρώθη πλήθους, ἐπικαλουμένου τὴν ἐλεημοσύνην των, ἀλλὰ τὸ ἦθος τῶν ἐξερχομένων ἐκ τῆς κατοικίας τῶν ἱπποτῶν ἦτο πολὺ διάφορον, διότι ἄλλοι μὲν αὐτῶν εἶχον ὑπερῆφάνειαν εἰς τὸ βλέμμα, ἄλλοι δὲ ἔφερον ἐπὶ τοῦ μετώπου των τὴν κατασχύνην.

Οἱ δύο ἱππῶται ἡγόραζον ψυχὰς ὑπὲρ τοῦ διαδόλου. Ἡ ψυχὴ ἐνὸς γέροντος ἐτιμᾶτο 20 χρυσῶν φλωρίων, οὔτε ὀβολὸν περισσώτερον, διότι ὁ δαίμων ἐπρόλαβε νὰ βάλλῃ ἐπ' αὐτῆς ὑποθήκην. Ἡ ψυχὴ μιᾶς συζύγου ἤξιζεν, εὐμόρφου μὲν 50 χρυσᾷ, ἀσχήμου δὲ 100. Ἡ δὲ ψυχὴ τῆς νεάνιδος ἐπληρώνετο εἰς ὑπερμέτρους τιμὰς. Τὰ ὠραιότερα καὶ ἀγνότερα ἄνθη εἶναι καὶ τὰ μᾶλλον σπάνια. . .

Κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον, ἔζη εἰς τὴν πόλιν γυνή

τις εξαίσιου καλλονῆς, ἡ κόμισσα Φριδερίκη. Ἦτο τὸ εἶδωλον τοῦ λαοῦ καὶ ἡ προστατίς τῶν πενήτων, καὶ ἅμα ἐπληροφορήθη ὅτι ἄπιστοί τινες ὠφελοῦμενοι τῆς κοινῆς δυστυχίας, ἀπηλλοτριουν τὰς καρδίας ἀπὸ τὸν Θεόν, ἔκραξε τὸν ἐπιστάτην της, καί,

— Φράντζ, τῷ εἶπε, πόσα χρυσᾶ φλωρία ἔχω εἰς τὰ κιβώτιά μου;

— Ἐκατὸν χιλιάδας, ἀπήντησεν ὁ ἐπιστάτης.

— Πόσα ἀδαμαντικά;

— Δι' ἄλλα τόσα χρήματα

— Πόσους πύργους, δάση καὶ γαίαις;

— Διπλάσια τῆς ποσότητος ταύτης.

— Πώλησε λοιπὸν, Φράτζ, ὅσα δὲν εἶναι εἰς μετρητὰ καὶ φέρεται τὸ ἰσότημον των. Δὲν θέλω νὰ ρυλάξω διὰ τὸν ἑαυτὸν μου εἰμὴ τὸν πύργον τοῦτον καὶ τὸν ἀργὸν ὅστις τὸν περικυκλοῦ.

Μετὰ δύο ἡμέρας αἱ διαταγαὶ τῆς ἐλεήμονος Φριδερίκης ἐξεπληρώθησαν καὶ τὸ ἀργύριον διενεμήθη εἰς τοὺς πτωχοὺς, βαθυμῶν καὶ ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν των. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐσύμφερε παντάπασιν εἰς τοὺς ἀποστόλους τοῦ διαβόλου. Βοηθούμενοι ἀπὸ αἰσχροῦ τινος καὶ ἀπίστου ὑπαρέτου, οἱ ἱππῶται εἰσέδυσαν εἰς τὴν κατοικίαν τῆς εὐγενοῦς κυρίας καὶ ἔκλεψαν τὸν θησαυρὸν της. . . τῆς ἀφῆρσαν οὕτω πᾶν μέσον τοῦ νὰ ἐξαγοράζῃ τὰς ψυχὰς τῶν δυστυχούντων.

Τότε οἱ πτωχοὶ εἰς μάτην ἐπεκαλοῦντο τὴν βοήθειαν τῆς Φριδερίκης, ἡ δυστυχὴς δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς ἀνακουφίσῃ, ὥστε ἡ πείνα ἠνάγκασεν αὐτοὺς νὰ καταφύγωσιν εἰς τοὺς φρικτοὺς ἐκείνους ἐμπόρους τοῦ ἄδου.

Ἐν τούτοις ἔμενον ὅκτῳ μόνον ἡμέραι μεχριστοῦ ἔλθει ἐκ τῆς Ἀνατολῆς ἐν ἀφθονίᾳ ὁ σῖτος καὶ ἄλλοι δημητριακοὶ καρποί. Ἀλλ' ὅκτῳ ἡμέραι εἰς τὴν δεινὴν ἐκείνην περίστασιν ἦσαν ὅκτῳ αἰῶνες καὶ οἱ πτωχοὶ ἢ ἀπέθνησκον εἰς τὰς ὀδύνας τῆς πείνης, ἢ ἐπώλουν ἀντὶ εὐτελῶν τιμῶν τὴν ψυχὴν αὐτῶν εἰς τὸν δαίμονα.

Ἡ Φριδερίκη πωλῆσασα ὑπὲρ αὐτῶν καὶ τὸν πύργον της, δὲν εἶχε πλέον οὔτε ὀβολόν.

Δώδεκα ὥρας κατέσχίζε τὴν ὠραίαν κόμην της, τὸ στήθος της, τὸ λευκότερον κρίνου, κλαίονσα καὶ ὀδυρωμένη. Ἐπειτα ἀνηγέρθη ἔχουσα ἐσχηματισμένην ἀπόφασιν καὶ ἐμψυχουμένην ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας.

Μετέβη εἰς τοὺς ἐμπόρους τῶν ψυχῶν.

— Τί ζητᾷς; εἶπον οἱ δαίμονες.

— Ἀγοράζετε ψυχάς;

— Ναί, καὶ ἔσως ὀλίγον εἰς τὸ πείσμά σου, γυνὴ ἁγία μὲ ὅμματα σαπφείρου, εἶπον οἱ δαίμονες μὲ φωνὴν πλήρη εἰρωνείας.

Ἀλλ' ἡ γενναῖοψυχος γυνὴ ἀτάραχος ἐξηκολούθησεν.

— Ἐρχομαι σήμερον νὰ σᾶς προτείνω μίαν συμφωνίαν.

— Ποίαν; εἶπον οἱ δαίμονες.

— ἔχω διὰ πώλησιν μίαν ψυχὴν, ἀλλ' εἶναι ἀκριβή.

— Τί πειράζει, ἀρκεῖ νὰ ᾖ πολύτιμος. Ἡ ψυχὴ, ὡς ὁ ἀδάμας, ἐκτιμᾶται ἐπὶ τῆς λευκότητός της.

— Ἡ ψυχὴ αὕτη εἶναι ἡ ἰδική μου, ἐπανέλαβεν ἡ Φριδερίκη.

Οἱ δύο ἀπόστολοι τοῦ Σατανᾶ ἀνεσκίρτησαν. Οἱ Φυλλάδιον 56, Τόμ. Γ'.

ὄνυχες τῶν ἐξετάθησαν ὑπὸ τὰς χαλυβδινούς χειρίδας των καὶ ἡστραποδόκησαν τὰ ψαρά ὅμματα των.

Ἡ ἀγνὴ, ἡ ἀσπίλος, ἡ παρθενικὴ ψυχὴ τῆς Φριδερίκης! τὸ ἀπόκρημα ἦτον ἀνεκτίμητον!

— Εὐμορφὴ κυρά, ἠρώτησαν οὗτοι, πόσα λοιπὸν ζητεῖς;

— Ἐκατὸν πεντήκοντα χιλιάδας φλωρία.

— ὦ! ὦ!

— Ἄν σᾶς ἀρέσκει.

— Ἐκατὸν χιλιάδας εἶναι καλοπληρωμένη, διότι μὲ ὅλην σου τὴν ἀρετὴν, ἡ παιδικὴ αὕτη ψυχὴ σου ἔσως ἡμάρτησεν ἀπὸ ὑπερβολῆν φιλελεημοσύνης. . .

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σᾶς ἐπαινέσω τὸ ἐμπόρευμα, τόσῳ μόνον σᾶς λέγω, ναὶ ἢ ὄχι.

— Ἀς εἶναι λοιπὸν, εἶπον οἱ ἱππῶται. Καὶ παρουσίασαν εἰς τὴν Φριδερίκην πάπυρον φέροντα μελανὴν σφραγίδα, τὸν ὁποῖον ὑπέγραψεν αὕτη τρέμουσα.

Τὸ ποσὸν τῆς ἐμετρήθη καὶ ἅμα ἐπανήλθεν εἰς τὴν οἰκίαν της, ἔκραξε τὸν ἐπιστάτην.

— Ἰδοὺ, λάβε, τοῦ εἶπε, διένειμε αὐτὰ. . . ; Μὲ αὐτὴν τὴν ποσότητα οἱ πτωχοὶ θέλουν δυνηθῇ νὰ περιμένωσι τὰς ὀκτῶ ἀκόμῃ ἡμέρας, καὶ κάμμία αὐτῶν ψυχὴ δὲν θέλει παραδοθῇ εἰς τὸν δαίμονα.

Ἐπειτα ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ διέταξε νὰ μὴ τὴν ἐνοχλήσωσι.

Τρεῖς ἡμέραι παρήλθον, χωρὶς νὰ κράξῃ τινα, χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ. . .

Ὅταν δὲ ᾤνοιζαν, τὴν εὖρον κειμένην ἄπνου καὶ νεκράν. Ἀπέθανεν ἡ τάλαινα ἐκ τῆς λύπης.

Ἀλλ' ἡ πώλησις τῆς φιλελεήμονος ἐκείνης ψυχῆς ἐκπρὸς ἄκρας παρὰ τοῦ Κυρίου, διότι ἔσωσε τοὺς συμπολίτας της ἀπὸ τὸν αἰώνιον θάνατον, καὶ ὠφέλησε τοὺς δυστυχεῖς, τοὺς ὁποίους ὁ Χριστὸς ὠνόμασεν ἀδελφούς του.

Περελθούσης τῆς ἐβδομάδος, πλοῖα πολυάριθμα ἔφερον ἄπειρα ζωάρκεια καὶ ἡ σιτοδεία κατέπαυσεν.

Οἱ δὲ ἱππῶται, ἐγένοντο ἄφαντοι ἐκ τοῦ ξενοδοχείου των χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τις ποῦ ὑπῆγον. . . Ἀλλ' ἂν ἐρωτήσετε τοὺς ποιμένας τῆς Γερμανίας, θέλουν σᾶς εἰπεῖ, ὅτι αὐτοὶ κεῖνται ἀλλυσοῦντο εἰς ὑπόγειον τινὰ εἰρκτὴν, κατὰ διαταγὴν τοῦ Εὐσφόρου, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν θέλουν δυνηθῇ νὰ παραδώσωσι τὴν ἁγίαν ψυχὴν τῆς Φριδερίκης, ἥτις ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὰς χειράς των.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΑΓΔΑΤ.

(Τῆς ἀρχαίας Βαβυλώρος.)

Ὁ ἰδρυτὴς τῆς ἀρχαίας ταύτης πρωτευούσης τοῦ Ἰσλαμισμού εἶναι ὁ Καλῖφς Ἀμποῦ-Ἀζαφάρ-Ἄλ-Μανσούρ, ὅστις βαρυνθεὶς τὴν διαμονὴν του εἰς Ἀχεμίαν, ἔστειλε πανταχόσε ἰατροὺς καὶ σοφοὺς διὰ νὰ ἐκλέξωσιν ὑγεινόν τι καὶ ἐπιτήδειον μέρος πρὸς οἰκοδομὴν νέας πρωτευούσης. Ἐγένετο πρὸς τοῦτο ἡ ἐκλογὴ πεδιάδος κειμένης κατ' ἀνατολὰς τοῦ κυριωτέρου κλάδου τοῦ Τίγρεως καὶ διὰ τέφρας ἐσημαδεύθη ἡ